

လူငယ်
၂၅

LUNAY
25

(၁)

မျက်နှာပေါ်ကျလာသော အလင်းရောင် ကြောင့် သူလန့်နိုးသွားသည်။
ထိုအလင်းကို လက်ဖြင့် ကာလိုက်၏ ။

သူ့ခေါင်းက အနည်းငယ်နာကျင်နေတာကို သတိထားမိသည်။ ထို့နောက်
သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်အား လဲရာမှလူးလဲထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်မိသည်။

သူသည် အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုးလိုတွဲ လောင်းကျနေသော အဝတ်စများ ၊ ဖုန်များ နှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
အနည်း ငယ်ကို တွေ့ ရသည်။

လူများ မနေသော အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ.....။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိ...။

ခေါင်းကိုက်နေတာကိုပဲ ခံစားမိသည်။

ထို့ပြင် သူ အခုရောက်နေသော အိမ်ထဲတွင် လည်း လူတစ်ဦးမှရှိပုံမရ....။
တိတ်ဆိတ် နေသည်။

ကားသံ၊ လူအများ စကားပြောသံလည်း မကြားရ.....။

ဘာကိုမှတွေ့ မရသော ကြောင့် စိတ်တို့ ချောက်ချားလာသည်။

ထို့နောက် အိမ်အပြင်ထွက်ရန်အတွက် တံခါးမကြီးဆီသို့ သွားကာ
တံခါးဖွင့်လိုက်လေ သည်။

“ဟင်”

တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ခဏတာ ကြက်သေသေသွားသည်။

လူသူတိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းမတစ်ခုနှင့် အိမ်အနည်းငယ်အား တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမတိတ်ဆိတ်နေတာပင် အတော် ကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်များ ဆီမှ တစ်ခုခု ထူးခြားလာလေမလားဟု ရပ်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူးခြားမှု မရှိသော ကြောင့် ထိုလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

လူ တစ်ယောက် မှ မတွေ့ ရ.....။ လမ်းမတစ်လျှောက် တွေ့ ရသော အိမ်များ ထဲတွင် လည်း လူများ ရှိနိုင်ပုံ မပေါ်ချေ.....။

ဒီမြို့ ကလူတွေ ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ.....။

သူကရော ဒီမြို့ ကို ဘာကြောင့် ရောက်နေရတာ လဲ.....။

တွေ့ ရင်းတွေ့ ရင်း လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူတွေ့ ရသော အိမ်များ သည် အိမ်အဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ချို့

အိမ်နံရံ၏ သစ်သားများ မှာ ပြုတ်ကျနေသည်။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဒီမြို့ ကလူတွေ သူတို့အိမ်တွေ ကို စွန့်ပစ်သွားပုံ ရသည်။

သူကရော ဒီမြို့ က မြို့ သား တစ်ယောက် ပဲလား...။

သူ စဉ်းစားလို့မရ...။ ဘာမှ မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့ ကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ရင်းနှင့် ပင် ဗိုက်ကဆာလာသည်။

ယခုရောက်ရှိနေသည့် မြို့ အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်းကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး စားဖို့တစ်ခုခုရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ရှိပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် စားစရာရှိနိုင်သော နေရာအား မြို့ တွင် ထံ၌ လိုက်ရှာမိသည်။

အိမ်အတော် များများ ကို ဝင်မွေ့ရှာသည်။ မတွေ့။

တစ်ချို့ အိမ်အတွင်း ပိုင်းများ သည် ဖုန်များ ပင် တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရှာရင်း ရှာရင်းနှင့် ပင် သူ၏ မျက်လုံးများ သည် အိမ်တစ်အိမ်ကို တွေ့ ရှိသွား သည်။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ...ထိုအိမ်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် စားစရာ တစ်ခုခုရှိရမည် ဟု ရင်ထဲ တွင် အလိုလိုခံစားမိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

တံခါးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

တံခါးဖျက်ရန်အတွက် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိသည်။ ထိုအိမ်မှ ကွာ ကျထားသော အုတ်နီခဲတစ်လုံးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို အုတ်နီခဲဖြင့်ပင် တံခါးအား ချိုး ဖျက်ပြီး အထဲဝင်လိုက်သည်။

“ဟာ”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူဝမ်းသာသွားသည်။

အရင်တုန်းက စီဇာ တစ်ခု ဖြစ်ပုံရသော နေရာအား တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘီယာပုလင်းများ အစီအရီ ရှိနေသည်။ အများ စုမှာ ပုလင်းအလွတ်များ ဖြစ်ပြီး မဖွင့်ရသေးသော ဘီယာဆို၍ သုံးလုံးသာ တွေ့ရသည်။

သူလည်း ဆာဆာနှင့် သောက်လိုက်ရာ တစ်လုံးနှင့် တစ်ဝက်ကုန်သွား၏ ။ ထို့နောက် နီးစပ်ရာခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဤဆိုင်သည် ဒီဗြို့၊ လေး၏ တစ်ခုတည်းသော စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ပုံရသည်။

သောက်စရာ ဘီယာတွေ ပဲ တွေ ရသည်။ စားစရာ တစ်ခုမှ မတွေ့

ရတော့ချေ...။ သို့သော် ရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်ရန်အတွက် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ပထမဆုံး နံရံကပ်ဘီဒိုကြီးတစ်ခုကို တွေ့ ရသည်။

အောက်အဆင့်တွင် ဖန်ခွက်များ ရှိနေသည်။

အပေါ်ဆုံးအဆင့်ကို မမှီသော ကြောင့် ခုံခုပြီး တက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘီစကွတ်တစ်ထုပ်နှင့် အခြား တိုလီမိုလီ အစားအစာအနည်းငယ်ကို တွေ့

ရသည်။

ဘီစကွတ်မှာ မကောင်းတော့သော်လည်း ဆာနေသော ကြောင့် ကျိတ်မှတ်ပြီး

စား လိုက်ရာ တော် တော် များများ ပင် ကုန်သွားသည်။

ထိုစဉ်.....

“အား”

နာနာကျင်ကျင် အော်ငြီးသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

သူထိတ်လန့်သွားသည်။ ဘယ်ကလာတာလဲ.....။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်အပြင်သို့ ကမန်းကတန်း ထွက်ကြည့်မိသည်။

သို့သော် ထိုအော်သံကို နောက်ထပ် မကြားရတော့ချေ....။

ဘယ်ကထွက်လာသော အသံမှန်း သူမခန့်မှန်းတတ်..။

သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဒီဗြို့၊ ပျက်တွင် သူ့အပြင် အခြားလူတစ်ဦး

ရှိနေနိုင် သေးသည်ဟူသော ယူဆချက်ပင် ဖြစ်သည်။

(၂)

အလင်းပျောက်၍ ညရောက်ခါနီး ဖြစ်သည်။ စီဇာ စီဇာ ထဲတွင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်နေမိမှန်း သူမသိ.....။ ဆိုင်ထဲတွင် အလင်းများ ပျောက်လာခါမှသာ မှောင့်တော့မယ်မှန်း သူသတိထားမိသည်။

ဒီည သူဘယ်မှာ အိပ်ရမလဲ...။ ဒီမြို့ ထဲ၌ သူ့အပြင် အခြားလူတစ်ဦးရှိနေနိုင်သေးသည် ဟူသော ယူဆချက်အတိုင်း ထိုလူကို လိုက်ရှာရမည် လား.....။

အတွေ့ :တို့ ရှုတ်ရှက်ခတ်သွားသည်။

နောက်ဆုံး ဒီ စီဇာ စီဇာ ထဲတွင် အိပ်ရန်မ ဖြစ်နိုင်သော ကြောင့် သင့်တော် သော အိမ်တစ်အိမ်ရှာရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမဆုံး စီဇာ စီဇာ ဘေးက အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ ရသည်။ သို့သော် အိမ်ထဲဝင်ကြည့် လိုက်သော အခါတွင် ပျက်ဆီးယိုယွင်းနေပြီး၊ နေစရာများ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ထို့ကြောင့် မမှောင့်ခင် နောက်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို ထပ်ရှာရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါအိမ်က တော့ မဆိုးလှဟု ထင်မိသည်။

အပြင်ကကြည့်ရုံနှင့် ပင် တော် တော် ကြီး သားနားနေသေးသည်။ နောက်ပြီး အပြင်မှာ မှောင့်လည်းမှောင့်ခါနီး နေပြီ ဖြစ်သည်။

အခြားအိမ်များ ကို ဆက်ရှာရန် အချိန်မရှိတော့ချေ.....။

အိမ်တံခါးမှာ သော့မရှိသော ကြောင့် အလွယ်တကူပင် အိမ်ထဲဝင်လိုရသည်။

အထဲက ပစ္စည်းများ နှင့် အနေအထားများ ကြောင့် သူ အနည်းငယ် တွေ့

ဝေသွားသည်။

မည် သို့ ဆိုသော် ဖုန်များ ၊ အမှု နံ့များ နှင့် ပြည့်နှက်နေသော အိမ်အတွင်း
ပိုင်းကို တွေ့ လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ခပ်ကြာကြာ တွေ့ ဝေချိန်မရဘဲ “မီး” ထွန်းရန်အတွက်
လိုက်ရှာရပြန်သည်။

ဂတ်စ်မီးဖိုတစ်ခု တွေ့ ရသည်။ သို့ သော် ဂတ်စ် မရှိတော့ချေ.....။

မီးဖိုခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများ အား လိုက်မွေ့ကြည့်ပြန်သည်။ စားစရာအနည်းငယ်နှင့်
ရေဘူးထဲရှိ ရေအနည်းငယ်သာ တွေ့ ရသည်။

ထိုသို့ ရှာရင်း ရှာရင်းနှင့် ပင် တစ်နေရာ၌ ဖယောင်းတိုင် အနည်းငယ်ကို တွေ့
ရပြန် သည်။

ဖယောင်းတိုင်ရှိလျှင် မီးခြစ် (သို့) မီးရနိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိနေနိုင်သော

ကြောင့် ထပ်ရှာမိပြန်သည်။

သူ၏ လက်သည် တစ်နေရာရှိအရာအား သွားစမ်းမိပြန်သည်။

အပြင်တွင် အလင်းရောင် မရှိတော့သော ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် လည်း အလင်းရောင် မရ တော့ချေ.....။

အိမ်ထဲတွင် သူ တစ်ယောက် တည်း စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ ကြာလာတော့ အမှောင် ထဲတွင် အသားကျလာသည်။

ခုနက လက်နှင့် စမ်းမိသော အရာတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ မီးခြစ်နှင့် တူသော အရာ ဖြစ်သည်။ တူတယ်လို့ ပြောဆိုရခြင်းမှာ မီးခြစ်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ မီးခြစ်၍ ရနိုင်သည်ဟု ယူဆရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မီးခြစ်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးအနည်းငယ်တောက်သွားသော ကြောင့် လက်ထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်နှင့် ခပ်မြန်မြန် မီး ညှိလိုက်သည်။

“အင်း.....အင်း”

ညည်းသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ထိတ်လန့်သွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါကြားရသော ညည်းသံသည် သူရောက်ရှိနေ သော အိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

လူ တစ်ယောက် လား.....။ ဒါမှမဟုတ် အခြားတစ်စုံတစ်ခုပဲလား.....။ မိုးမချ ပီခင်က ကြားရသော “အား” ဆိုသည့်အသံက ထိုလူ့အိမ်က အော်လိုက်တဲ့အသံလား.....။

တွေ့ရင်းတွေ့ရင်းနှင့် ပင် ညည်းသံထွက်ပေါ်ရာနေရာသို့ မှန်းဆပြီး လိုက်ရှာမိသည်။ ညည်းသံကလည်း အဆက်အပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အ.....အင်း...ရေ...ရေ”

ဤအိမ်ထဲက အသံဆိုတာ သေချာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လက်ထဲကဖယောင်းတိုင်ကို မီးမငြိမ်းအောင်ကာထားရင်း လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ် ထပ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ညည်းသံသည် ထိုအပေါ်ထပ်မှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် သူရပ်လိုက်သည်။

ညည်းသံထွက်ပေါ်နေသော အခန်း ဖြစ်သည်။

တစ်စက္ကန့်.....

နှစ် စက္ကန့်.....

သုံးစက္ကန့်..အကြာတွင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်းထဲတွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

*

(၃)

ရေသောက်ပြီးသော အခါတွင် ကောင်မလေးသည်

အနည်းငယ်လန်းဆန်းလာပုံရသည်။

ထထိုင်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့အား ရေမှူးပြန်ကမ်းပေး၏ ။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ”

ကောင်မလေး၏ အမေးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“ဟင့်အင်း.... မသိဘူး”

ကောင်မလေးက တအံ့တဩနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကရော ဘယ်သူလဲ”

သူကလည်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

“ကျွန်မက ဒီမြို့ ကမဟုတ်ဘူးရှင့်”

သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

ဒီမြို့ လေးအကြောင်းကို ဒီကောင်မလေး မှတ်မိနိုင်မည် ထင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီမြို့ က ဘာတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ မင်းမှတ်မိလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း.....လူတွေ ပြေးလွှားနေကြတာပဲ မှတ်မိတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီမြို့ ကလူတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ ပြေးလွှားနေကြတယ်”

ကောင်မလေးပြောပြသော အ ဖြစ်အပျက်ကို သူအသည်းအသန် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မှတ်မိမလားဆိုပြီးတော့ပေါ့..။ စဉ်းစားလို့မရပြန်။

သူစိတ်ညစ်သွားသည်။

ဒီကောင်မလေးအိကလည်း ဒီမြို့ အကြောင်း သံလွန်စ ပျောက်သွားပြန်ပြီ

ဖြစ်သည်။

“နင့် နာမည် ရော မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်၊ ဆူဇန်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ရှင့်နာမည် ရော”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော့် နာမည် တောင် မမှတ်မိဘူး”

“ဟာ”

ကောင်မလေး စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

ထို့နောက် တစ်ခုခု စဉ်းစားမိသွားပြီး။

“နာမည် မရှိလို့တော့ မကောင်းဘူးရှင့်။ ဒီတော့ ရှင်သတိရလာတော့ ဘာကို စသတိထားမိလဲ”

“အလင်းရောင် ၊ အလင်းရောင် ”

“ဟုတ်ပြီ...အလင်းတွေ ဝေနေတယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မက လင်းဝေလို့ခေါ်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

သူ သဘောတူလိုက်သည်။

လင်းဝေ.....။

ကောင်မလေးပေးလိုက် သော နာမည် ကို သူ သဘောကျစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ခုနလေးကမှ သတိရတာ လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ သတိရရချင်း ရေအရမ်းဆာတာ”

ကောင်မလေးက ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့လက်ထဲမှ ရေမှူးကို လှမ်းယူကာ သောက်လိုက် ပြန်၏ ။

“ဒါဆို လွန်ခဲ့သော နှစ် နာရီလောက်တုန်းက “အား”လို့အော်တာ

ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးပေါ့ ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြသည်။

ပြီးနောက်-

“ဘယ်ကအသံလဲ”

ဟုပြန်မေးသည်။

သူကလည်း သူကြားခဲ့သော အသံအကြောင်းကို ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် အပြင် အခြားလူ တစ်ယောက် လည်း ရှိဦးမှာ ပေါ့”

“အင်း ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

သူ စိတ်မသက်သာစွာ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ဆူဇန်က ဒီအခန်းထဲမှာ ပဲအိပ်မည် ဟု ပြောသော ကြောင့် သူလည်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

အောက်ထပ်သို့ အဆင်းတွင် သူ၌ ဆူဇန်ပေးလိုက် သော နာမည် တစ်လုံးသာ ပါလာပြီး အခြားအကြောင်းအရာများ (ဒီဇွါ့ အကြောင်း) ဘာမှ ရေရောရာရာမသိခဲ့...။

ပြီးတော့

“အား” လို့အော်ခဲ့သော သူ...။

သူ အသက်ရှင်နေသေးလား...။

နောက်ပြီး အပေါ်ထပ်၌ ကျန်ခဲ့သော ဆူဇန်ဆိုသော

ကောင်မလေးပြောစကားများ ကို လည်း သူ ယုံကြည်ရပါ့မလား.....။

ထို့နောက် ဘာမှ စဉ်းစားမရသည့်အဆုံး ဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်လှဲနေလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏ ။

ဤတွင်

*

(၄)

လူတွေ ပြေးသံများ ...။ သူလည်း ပြေးနေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ
ရွှံ့နေ၏ ။ ပြေးရင်းပြေးရင်း မောဟိုက်လာ၏ ။

သို့သော် နားလိုလည်းမရ...။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူပြေးနေသည်။

ပြေးရင်းပြေးရင်း သူ့ဘေးနားက သူ့လိုပဲ ဖြတ်ပြေးသွားသော လူ တစ်ယောက်
က လှမ်းမေးသည်။

“ဘာ ဖြစ်လို့ပြေးနေတာလဲဗျ”

“အာ....မသိဘူး၊ ခင်ဗျားကရော”

ထိုလူက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးစွာ နဲ့ကြည့်ပြီး...

“ခြေထောက်ရှိလို့ပြေးနေတာပေါ့ဗျ”

ဟုပြောပြီး သူ့ကို ကျော်တက်သွားသည်။

သူလည်း ကြောင်တက်တက်နဲ့ ဆက်ပြေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်....

“လင်းဝေ.....လင်းဝေ၊ ရေ.....ဆာ....တယ်”

ဘယ်ကထွက်လာတဲ့အသံမှန်းမသိ.....။

သူပြေးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်မိသည်။ အားလုံး မှောင့်မည်
နေ၏ ။ ဘာတွေ လဲ...။ ဘာတွေ လဲ...။

“ခွမ်း”

သူ လန်နိုးသွားသည်။

ဘေးနားမှာ သူ့ခြေထောက်နဲ့ကန်မိထား၍ ကျကွဲနေသော

ဖန်ပုလင်းအပိုင်းအစများ ...။

သူ အိမ်မက် မက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“လင်းဝေ....ရေ....ဆာ....”

အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှ ဆူဇန်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားလိုက်၏ ။ အိမ်အတွင်းမှ

အလင်းရောင် ကြောင့် အရာရာအားလုံးကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

အပြင်မှာ မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဆူဇန်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေ၏ ။

“ရေ....ရေ”

သူမ၏ နဖူးကို ကိုင်လိုက်သော အခါတွင် ဆူဇန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ

ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ နေ၏ ။

သူဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ညကကျန်သော ရေမှာ လည်း ကုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး....

“လင်းဝေ.....ရေ....ရေ”

“ခဏလေးဆူဇန်၊ ငါ့ရေသွားရှာပေးမယ်”

သူမက ခေါင်းကလေး လှုပ်ပြု၏ ။

ညကထားခဲ့သော ရေပုလင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရေပုလင်းဖင်နားတွင် ကပ်နေသော ရေအနည်းငယ်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ စိုစွတ်အောင် လောင်းချလိုက် သည်။

မနေ့က ဒီအိမ်တစ်အိမ်လုံးကို မွှေထားသော ကြောင့် ဒီအိမ်ထဲမှာ ရေမရှိတော့တာကို သူသိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်အပြင်သို့ ရေရှာရန်အတွက် ထွက်လိုက်သည်။

များ ပြားလှသော အိမ်များ ထဲတွင် ဘယ်အိမ်၌ ရေရှိမလဲ...။

မနေ့က မြို့ ကိုလျှောက်ကြည့်ခဲ့စဉ်က တွေ့ရသော အရာတစ်ခုအား သတိရသွား သည်။

“ရေတွင် လား မသိဘူး”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာသို့ သွားပြန်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ရေပူကိုကိုင်ကာ မနေ့က တွေ့ခဲ့သော နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

သူ့နေသော နေရာနှင့် ငါးအိမ်ကျော်ကျော်လောက်တွင် ရှိပေမည် ။

သူပြေးသွားလိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲတွင် လဲကျနေသော ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။

လင်းဝေ၏ အပြေးနှုန်းများ သည် သာမန်ထက် ပို၍ ပြေးနေမိသည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွား၏ ။

အနီးကပ်ကြည့်မှ ရေတွင် သေးသေးလေး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေတွင် အပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဖုံးအုပ်ထားသော ကြောင့် မနေ့က သေချာမမြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ရှိနေသော ကြိုးဖြင့် ရေတွင် ထဲမှ ရေခပ်ကာ ရေပူထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေပူအဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပြေး လိုက်သည်။

တစ်အိမ်.....

နှစ် အိမ်.....

သုံးအိမ်.....

.....

သူနေသော အိမ်ရောက်သော အခါ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ပြီး အခန်းတံခါးအား ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကောင်မလေးကို မတွေ့ရတော့ချေ....။

ဘယ်ရောက်သွားလဲ...။ ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ...။ အောက်ထပ်များ ဆင်း သွားပြီလားဆိုပြီး ပြန်ဆင်းရှာသည်။

မတွေ့...။ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

အခန်းထဲမှ သူ အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်ရသော အရာတစ်ခုကို သွားသတိရလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လိုက်ပြန်သည်။

ကောင်မလေးအခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ခုနကသူတွေ့ခဲ့သော အရာလေးအား ကောက် ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

“အား”

ဟူသော အသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကိုကြားတိုင်း သူ့ရင်သည် တုန်တုန်ပြီး တက်သွားသည်။

အခုလည်း ထိုအသံကြားသော အခါ တစ်မျိုး ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

အောက်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်အပြင်သို့

ပြေးထွက်လိုက် သည်။

*

(၅)

ထိုအသံထွက်လာရာနေရာသည် ခုနက ရေတွင် နေရာနှင့် သိပ်မဝေးဟု
လင်းဝေ ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

သူ၏ ခြေလှမ်းများ က ရေတွင် ချိတ်ချိတ်မြန်မြန် ပြေးသွားမိပြန်သည်။

ရေတွင် နားရောက်သော အခါတွင် အိမ်သုံးလေးအိမ် တွေ ရပြန်သည်။

လက်ထဲက ကိုင်လာသော အရာကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နီးစပ်ရာအိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဝင်ဝင်ချင်းပင် သူလိုချင်သော အရာကို မတွေ့ ရသော ကြောင့် ဒီအိမ်မဟုတ်ဟု
အလိုလို ခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ပြန်ထွက်ပြီး နောက်တစ်အိမ် ဝင်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအိမ်ထဲမှာ လည်း သူလိုချင်သော အရာ မရှိချေ...။

နောက်ဆုံး တတိယမြောက်အိမ်ကို ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါတွင်

“ဟင်”

သူ အံ့ဩသွားသည်။ ဘီလီယက်ခုံအဟောင်း တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသော (ကောင်မလေးအခန်းထဲမှ တွေ့ရသော) ဘီလီယက်

ဘောလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိပေလိမ့်မည် ။

“ဆူဇန်.....ဆူဇန်”

သူ့အော်သံသည် အိမ်ကြီးထဲတွင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ပြန်ထူးသံမကြားရ....။

ထပ်ခါကြည့်ပြန်သည်။

ဤအခါတွင် အသံတိုးတိုးလေး ကြားရသည်။

“လင်း.....ဝေ”

ပထမတော့ ထိုအသံသည် ဘယ်ကထွက်လာမှန်း သူမသိချေ...။

အိမ်အကျယ်ကြီးထဲတွင် သူမ၏ အသံသည် တိုးတိတ်လွန်းလှသည်။

“လင်း....ဝေ”

“ဆူဇန်”

ဆူဇန်၏ အသံသည် သူ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော အခန်းမှ ထွက်လာခြင်း

ဖြစ်မည် ဟု လင်းဝေ ခန့်မှန်းမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

သံတုတ်တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဘီလီယက်ဘောလုံးနှင့် ရေပူကို

ဘေးနားက ခုံပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီး သံတုတ်ကိုကောက်ယူကာ ဆူဇန်ရှိရာဟု ခန့်မှန်းရသော အခန်းနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

“ဆူဇန်”

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြန်ထူးသံမကြားရချေ...။

ထို့ကြောင့် တံခါးကို

“ဝုန်း”

ကနဲ ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏ ။

ဆူဇန်၏ ဘေးတွင် လူတစ်ဦးသည် သူ့ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်နေသည်ကို တွေ

့ရ သည်။

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လင်းဝေက သံတုတ်ကြီးကို ချိန်ထားရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုသူက ဆူဇန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ထားသော လက်အားဖြင့်

တ်လိုက်ရင်း လင်းဝေဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လိုက်သည်။

“ဟို”

+++++++.....+++++++

လင်းဝေ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် ရုပ်ဆိုးသော ကြောင့်

ဖြစ်သည်။